

El faroner, de mil bigotis —no he pogut saber mai quin era el seu—, m'ha demanat si, per una nit, volia encarregar-me del llum. Hem pujat a la torre, me n'ha ensenyat el mecanisme i m'ha donat les claus. A posta de sol, jo aparellava i engegava segons prescripció i norma. De moment, m'encisava el pas dels feixos lluminosos per les vinyes —les quals diríeu que verdegem com al migdia—, per les pinedes que es retallen al fort de la claror i pels rocs. Però la meva sorpresa —meravella, prodigi, màgia— ha estat en adonar-me que, a l'esclat de la fosca, a nit tocada, el feix de llum es projectava, a cada passada, en un país nou, en paisatges inesperats, en illes no previstes, en contrades de faula i rondalla. No só pas miracler; però us dic que pertot on es projectaven els feixos del llum del far, regulars i monòtons, apareixia l'increïble, com si el roc de la torre, després, solqués, a velocitat no gaire fàcil de concebre, totes les mars del món i arran de riba. Hi ha hagut moments en els quals he cregut que la llosa i el castell farers eren una nau que navegava de nits segons un projecte madur i germinatiu. Les costes amb llurs ports i ciutats, els freus i els esculls evocadors o temibles, les illes il·lustres i fecundes, els promontoris i les platges famosos; i, també, l'Arxipèlag amb el Temple, les Columnes, l'Estàtua i l'Olivera. Com a ple dia, i jo tot sol, mestrejant el Misteri! Avui he descobert el secret de la fidelitat dels faroners a llur professió dura i responsable. Ells, solitaris, són els vidents del que va ésser i del que serà. Cada nit i a cada minut, el feix lluminós els mostra l'Eterna Permanència.

J. V. Foix
L'estrella d'En Perris